

4. 10. DVADESET I SEDMA NEDJELJA KROZ GODINU	
Sv. Mise: 8:30 Ždala, 9:45 Gotalovo, 11:00 Gola	
5.10. Ponedjeljak Faustina	19:00 Gola: + Zlatko Pašica
6.10. Utorak Bruno	19:00 Gola: + Stanko i Zdravko Repalust, ob. Vukotić i Požgaj
7.10. Srijeda Kraljica sv. Krunice	19:00 Ždala: + ob. Martina i Janka Šimeg, Josipa Ledinski, Franje Horvat
8.10. Četvrtak Demetrije	19:00 Gotalovo: nakana
9.10. Petak Dionizije	19:00 Gola: + Ivan i Ivanka Perić i rod., Franjo i Marija Čokonaj i rod., ob. Josipa Bradić
10.10. Subota Danijel	19:00 Gola: + ob. Peroš, Šikić i Šadek
11.10. DVADESET I OSMA NEDJELJA KROZ GODINU	8:30 ŽDALA: + Katarina, Terezija i Đuro Pavešić 9:45 GOTALOVO: + Ivan Vargantolić, rod. i braća, Ivan i Marija Varga 11:00 GOLA: župna – Dan zahvalnosti za Božja dobročinstva

Vjeronauk: Gola - 3.r – u petak, u 11:30 sati, 7.r - četvrtak,
u 13:15 ili 14:00 sati, 8.r – četvrtak, u 14:00 sati.

Ždala – 7. i 8. r – utorak, u 14:30 sati.

Listopadske pobožnosti – pola sata prije sv. mise.

**Župe Sveta Tri Kralja - Gola i Presvetog
Trojstva – Ždala
DVADESET I SEDMA NEDJELJA KROZ
GODINU – A
4. 10. 2026.**

EVANĐELJE: Mt 21,33-43

**Vinograd će iznajmiti drugim
vinogradarima.**

Čitanje svetog Evanđelja po
Mateju

U ono vrijeme: Reče Isus
glavarima svećeničkim i
starješinama narodnim: »Drugu
prisodobu čujte! Bijaše neki
domaćin koji posadi vinograd,
ogradi ga ogradom, iskopa u
njemu tjesak i podiže kulu pa
ga iznajmi vinogradarima i
otputova. Kad se približilo
vrijeme plodova, posla svoje
sluge vinogradarima da uzmu
njegov urod. A vinogradari
pograbе njegove sluge pa
jednoga istukoše, drugog ubiše,
a trećega kamenovaše. I opet
posla druge sluge, više njih
nego prije, ali oni i s njima
postupiše jednako. Naposljetku
posla k njima sina svoga misleći

‘Poštovat će mog sina.’ Ali kad
vinogradari ugledaju sina, rekoše
među sobom: ‘Ovo je baštinik!
Hajde da ga ubijemo i imat ćemo
baštinu njegovu!’ I pograbе ga,
izbace iz vinograda i ubiju.
Kada dakle dođe gospodar
vinograda, što će učiniti s tim
vinogradarima?» Kažu mu:
»Opake će nemilo pogubiti, a
vinograd iznajmiti drugim
vinogradarima što će mu davati
urod u svoje vrijeme. « Kaže im
Isus: »Zar nikada niste čitali u
Pismima: Kamen što ga
odbaciše graditelji postade
kamen zaglavni. Gospodnje je
to djelo – kakvo čudo u očima
našim! Zato će se – kažem vam
– oduzeti od vas kraljevstvo
Božje i dat će se narodu koji
donosi njegove plodove!«

Riječ Gospodnja.

Današnja prispodoba o vinogradu upućuje nas na stvarnost kraljevstva Božjega. Izabrani narod Božji – to je vinograd. Bog je vinogradar. Svaki vinogradar, obrađujući vinograd, nada se slatku grozdu, slatkome vinu, dobrim plodovima. A evo, Bogu se njegov narod iznevjerio. Tko je taj Božji vinograd, gdje li je? Svaki čovjek, svaka vjerna zajednica, cijela Crkva vinograd je Božji oko kojega se Bog vinogradar trudi.

"Ja sam trs, vi loze, a Otac je moj vinogradar", rekao je Isus (Iv 15,1). Današnje nam evanđelje otkriva svu nesreću Božjega vinograda. Bog se toliko trudi, a mi često poigravamo svoju šansu: odbacujemo i ubijamo vinogradareva sina, Isusa Sina Božjega, svojim riječima, djelima, propustima. Moguće je danas, u ovom vremenu da proigramo svoju šansu: ja ... naša zajednica ... naš narod ...Kakva li vinograda Božjega, milina ga je pogledati! Svi smo slika Božja. A vidi nas! Uvijek nešto krene po zlu. Ali, svojom ljubavlju Bog nas poziva na obraćenje. Očekuje od nas konkretni dokaz obraćenja, djela dobrote. Bog nam daje svoje darove (vinograd). Osnovna zahvalnost trebala bi nas poticati da dar koji smo dobili uroditi plodovima. Bog se svim silama zauzima za nas. Ovom prispodobom i njezinim prijetećim

zvučnim završnim riječima Bog ne cilja na propast i uništenje, nego na obraćenje i novi početak. Pogađaju li nas ove slikovite Isusove riječi? I mi se pitajmo, jesmo li uvijek bili vjerni prema poruci spasenja i mnogim milostima koje nam je Bog darovao? Kako možemo biti dobre loze na trsu Kristu? Samo ako smo povezani s Njim. Tko vjeruje i ljubi i dopušta da Bog djeluje, ne treba očajavati. Bog daruje dobri plod iz srca koje mu se povjerava. Nikakva žrtva ni molitva nisu izgubljeni, ako sve naše molbe, brige i nevolje povjerimo Gospodinu. Plod našega srca poznaje samo Bog. On može okrenuti na dobro, gdje smo. Što Isus govori u svojoj prispodobi svojim slušateljima, snažna je hrana: Ako mene odbacite, tada ste odbacili posljednjeg Božjeg glasnika. sami nešto "pokvarili". Dao je svoj život za svoj narod. I za nas sve. Za sve nas on je prolio svoju krv, za Židove, kršćane i za sve ljude. To slavimo, kada podižemo vino u misi koje je postalo Isusova krv, svima nama na spasenje. Poslanica govori o miru Božjemu i molitvi. Pokajnička duša nije nemirna duša. Raskajanom srcu Bog vraća mir, svoj mir – Božji mir. On nas usmjeruje prema budućnosti. Treba se ponovno dati na posao. Vrline o kojima

govori sv. Pavao, a oko kojih se moramo potruditi, slatki su plodovi vinograda Božjega. To su istinoljubivost, pravednost, ljubaznost, lojalnost, čistoća...Nijedan kršćanin, nijedna zajednica ne može se prema ovom evanđelju postaviti kao da se to nekoga drugoga tiče. Moguće je proigrati Božju šansu ... Moguće je da ja, da mi proigramo trenutak spasenja. I nama su povjereni talenti, darovi, vinogradi. Pozvani smo u Božji vinograd. Očekujemo plaću za svoj rad, ali i Bog očekuje plodove rada.

Izvor:www.zdenac.org

Sv. Franjo Asiški

Sveti Franjo Asiški rodio se 1181. godine u Asizu kao sin trgovca Pietra di Bernardonea i Ivane. U odsutnosti oca krstila ga je majka davši mu ime Ivan. Otac je tomu imenu kasnije dodao ime Franjo, kojim je taj svetac ušao u ljudsku povijest. Kao dječak i mladić bavio se prodajom sukna, što je bilo zanimanje i njegova oca. Volio je svečanosti i raskoš, ali istovremeno je bio osjećajan i samilostan prema siromasima, kojima bi dijelio obilnu milostinju. Zanesen avanturizmom i slavom, sudjelovao je aktivno i u oružanim razmiricama između Asiza i Perugie, između naroda i feudalaca. Kad je Franjo došao iz zarobljeništva iz Perugie te se oporavio od podulje bolesti, pokušao je poći za slavom novim putovima, i to onom slavom koja dolazi od oružja, od junaštva u

oružanoj viteškoj borbi. Uputio se stoga prema pokrajini Pugli, a zaustavio u Spoletu. Uzrok tomu bijaše tajanstveni glas u snu, koji ga je pozivao da slijedi radije gospodara nego slugu. To ga je privelo razmišljanju i promjeni. Posvetio se molitvi i meditaciji. Franjo se vratio u Asiz, ondje je raskrstio s veselim društvom, započeo život revnog razmišljanja i pobožnosti te se predao djelima ljubavi prema siromasima i gubavcima. U to je doba poduzeo i hodočašće u Rim, u baziliku sv. Petra, na grob apostolskog prvaka. U jesen 1205. godine, u rodnom Asizu u crkvi San Damiano, triput je čuo zov Raspetoga: "Franjo, pođi i popravi mi crkvu jer, kako vidiš, sva je u ruševinama!" Obnovio je crkvicu sv. Damjana te je ondje povučen provodio vrijeme u razmatranju, u molitvi. Potpuno u srcu obraćen i posve opredijeljen za Krista, Franjo se javno pred pobožnim asiškim biskupom Guidom II. odrekao svih dobara i prava na očinsku baštinu. Time se kao pokornik i Bogu posvećena osoba podložio posve crkvenoj vlasti. Tada je izjavio: "Čujte me i shvatite dobro! Do ovog sam časa svojim ocem nazivao Petra Bernardonea, odsad s većim pouzdanjem mogu reći: 'Oče naš, koji jesi na nebesima, u Tebe stavljam sve svoje blago i nadu i zalog svog ufanja.'"

Ideal mu je postao što doslovniji život po Evanđelju: u jednostavnosti, istinskom siromaštvu i slobodi duha.